

Κυριακή προ της Υψώσεως στα Ρίζια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Στο πλαίσιο των επετειακών εκδηλώσεων που διοργανώθηκαν από την ενορία των Ριζίων Ορεστιάδος και τους πολιτιστικούς συλλόγους της κωμοπόλεως επι τη συμπληρώσει 200 ετών (1825-2025) από της ανιστορήσεως της θαυματουργού εικόνας του Αρχαγγέλου Μιχαήλ (Άη-Στράτη), η οποία φυλάσσεται εκεί ως πολύτιμος θησαυρός, που συνδέει το χθες με το σήμερα και είναι πηγή αγιασμού και ευλογίας των πολυπληθών προσκυνητών της, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός ιερούργησε στον Ιερό Ενοριακό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχών Ριζίων την Κυριακή προ της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, 7 Σεπτεμβρίου.

Ο Σεβασμιώτατος με αφορμή το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, μεταξύ

άλλων τόνισε· «Ἐν ὧσει τῆς ἐπικειμένης ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν προσεχῇ Κυριακῇ ὁ εὐαγγελικός λόγος μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τό μεγαλεῖο τῆς Σταυρικῆς θυσίας, μᾶς ἀναπτύσσει τὴν σκοπιμότητα τῶν θείων ἐνεργειῶν καὶ προδιαγράφει τὴν ἐφ’ ἐξῆς πορεία τῆς Ἐκκλησίας...

»Ἡ πρώτη ἐνέργεια περὶ τῆς ὁποίας γίνεται ὁ λόγος εἶναι ἡ ὕψωση τοῦ Χριστοῦ στὸ Σταυρό: «οὕτως ὕψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ’ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον», (Ιω. 3, 14-15). Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης, εἶναι τό κλειδί τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἄν δέν ὑπῆρχε ὁ Σταυρὸς καὶ δέν σταυρωνόταν ἡ Ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή ὁ Χριστός, δέν θὰ πῆγαζαν ἀπὸ τὴν πλευρά Του οἱ κρουνοὶ τῆς ἀφθαρσίας, δέν θὰ ἐσχίζετο τό χειρόγραφο τῆς ἁμαρτίας, δέν θὰ ἠνοίγετο ὁ Παράδεισος. Ὁ Χριστὸς προσλαβὼν τὴν ἀνθρωπίνη φύση μέ τὸν Σταυρὸ Του “αἶρει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου”...

»Ἡ δεύτερη ἐνέργεια, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος, εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμον, ποὺ φαίνεται μέσα ἀπὸ τὴν θυσιαστικὴ προσφορὰ τοῦ Υἱοῦ Του: «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ’ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ιω. 3,16). Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι θεωρητικὴ, ἀλλὰ ἀληθινή, ἀφοῦ κορυφώνεται στὴ θυσία τοῦ Θεανθρώπου. Αὐτὴ ἡ ἀναμφισβήτητη ἀγάπη εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἀγαπητικῆς πορείας ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία μέσα στὴν ἱστορία... Στὴν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχουν διακρίσεις, ὑπάρχει ἰσότητα· δέν ὑπάρχει ἐξουσία, ἀλλὰ διακονία· δέν ὑπάρχει βία, ὑπάρχει μόνο ἀλληλεγγύη· δέν ὑπάρχει μῖσος, ἀλλὰ μόνο ἀγάπη· δέν ὑπάρχει καταπίεση, ἀλλὰ μόνο ἐλευθερία...

»Ἡ τρίτη ἐνέργεια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ ὁ Κύριος, εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου: «οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ’ ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι’ αὐτοῦ» (Ιω. 3,17). Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ σώσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν καὶ τὴν αἰχμαλωσία τῆς ἁμαρτίας. Δέν εἶναι ὁ ρόλος Του αὐτὸς τοῦ στυγνοῦ δικαστοῦ, ὅπως, δυστυχῶς, παρουσιάζεται στὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ τοὺς ἀκραίους παραποιητὲς τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, ἀλλὰ τοῦ Πατέρα ποὺ προσφέρει πληθωρικὰ τὴ σωτηρία σ’ ἐκείνους ποὺ θὰ πιστέψουν στὴ δύναμή Του καὶ θὰ ἐνταχθοῦν, ἐν μετανοίᾳ, στὴν Ἐκκλησία Του...».

Στὴ συνέχεια τελέσθηκε πάνδημο Μνημόσυνο “υπὲρ ἀναπαύσεως τῶν μακαρίων κτιτόρων, εὐεργετῶν καὶ συνδρομητῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ πάντων τῶν προαναπαυσαμένων πατέρων, πάππων, προπάππων, γονέων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν”. Ακολουθῶς ὁ Σεβασμιώτατος στὸν εἰδικά διαμορφωμένο χώρο ἐμπροσθεν τοῦ Ναοῦ τέλεσε τὸν ἀγιασμό καὶ εὐλόγησε τὸ κουρμπάνι (θυσία ζώων),

που στη συνέχεια διανεμήθηκε σε όλους τους παρευρισκομένους.

Μεταξύ του πολυπληθούς εκκλησιάσματος παρέστησαν ο Διοικητής της 3ης Ταξιαρχίας, Ταξίαρχος Αθανάσιος Φωτεινόγλου και ο Πρόεδρος της τοπικής Κοινότητας Βλαδίμηρος Κιολές.

